

ת"פ 17153/05/15 - מדינת ישראל נגד גיא חוגי שאבי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 17153-05-15 מדינת ישראל נ' שאבי
בפני כבוד השופטת מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיא חוגי שאבי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד

הנאשם וב"כ עו"ד איתי רוזין

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 והחזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. כנטען בכתב האישום, ביום 19.12.14, ברחוב הבנים בהוד השרון, רשמה הפקחית, גב' טלי יוסף (להלן: "הפקחית" או "טלי"), דו"ח חנייה לרכבו של הנאשם. הנאשם יצא מסוכנות דואר סמוכה ואיים על הפקח, מר קובי אשכנזי (להלן: "הפקח" או "קובי") שנלווה לפקחית כי יזיין אותו ויראה לו מה זה, בהמשך ניגש לרכבו, נטל סכין, ופנה לעבר הפקח תוך שעושה תנועת דקירה. בנסיבות אלו תפסה הפקחית בידו והנאשם עזב את המקום. כעבור מספר דקות, שב למקום, פנה שוב לפקח ואיים עליו במילים "היום בלילה אתה לא תישן".
3. הנאשם, באמצעות בא כוחו, אישר בישיבת ההקראה שנכח במקום אך כפר בכך שאיים על הפקח והחזיק בסכין. נטען כי היה דין ודברים ביניהם על רקע סכסוך קודם.

4. אומר כבר עתה, שבמהלך שמיעת הראיות, צומצמה עד מאד יריעת המחלוקת, כשהנאשם נטל אחריות מלאה על התנהלותו הפסולה המתוארת בעובדות כתב האישום, למעט החזקת הסכין.

תמצית פרשת התביעה

5. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויותיהם של המתלונן מר קובי אשכנזי, פקח בעיריית הוד השרון וכן של הפקחית, גב' טלי יוסף. עוד נשמעה עדותו של השוטר רפי סעדון, גובה הודעת הנאשם.

6. קובי, פקח עירוני במחלקת גזם בעיריית הוד השרון, מסר בעדותו שבמהלך עבודתו נסע באופנוע יחד עם הפקחית טלי, כשהגיעו לרחוב הבנים, הבחינה הפקחית ברכבו של הנאשם חונה במקום אסור, ירדה מהאופנוע "ואכפה אותו", היינו רשמה דו"ח חנייה לנאשם. אחרי מספר דקות, יצא הנאשם מסוכנות הדואר הסמוכה, החל לקלל אותו ואיים עליו שיזיין אותו, בתגובה ירד מהאופנוע ושאל את הנאשם מה עשה לו, הנאשם ניגש לרכבו, חזר כשמחזיק בידו סכין והתקרב לעברו. הפקחית הבחינה בכך ומשכה את הנאשם לאחור. בהמשך, התקשר למוקד העירוני והזמין ניידת, הנאשם נכנס לרכב והמשיך לקלל ולאחר מספר דקות נסע. לאחר דקות ספורות, כשהגיעה למקום סירת בטחון של העירייה, הנאשם שב, שוחח עם הפקחית ואיים עליו שלא יישן הלילה.

7. ביחס לסכין הסביר בעדותו, כי הבחין רק בלהב ולא בידית וכי מדובר ב"סכין משולשת עם להב" באורך אצבע (פרו', עמ' 4, ש' 22-24). ביחס לטענת הנאשם כי החזיק בעט, השיב שראה סכין בוודאות, אינו יודע אם מדובר באולר (פרו', עמ' 5, ש' 29). הפקח שלל מכל וכל גרסת הנאשם שמדובר בעט (פרו', עמ' 8, ש' 21). עוד הסביר שמכיר את הנאשם שנים רבות, וכי בעבר היה הנאשם חברו של אחיו. עם זאת, שלל יחס מתנכל אליו כטענת הנאשם והוסיף שהאירוע שעורר מחלוקת ביניהם, אליו מתייחס הנאשם בעדותו, ארע לפני זמן ממושך ביותר.

8. גב' טלי יוסף, פקחית רשות החנייה של עיריית הוד השרון, מסרה בעדותה שעובדת כשש שנים כפקחית ומכירה את הנאשם שנים רבות הכרות שטחית. ביחס לאירוע הסבירה שרשמה לרכבו של הנאשם דו"ח חנייה מאחר שחנה במקום אסור לחנייה. לאחר שחזרה לכיוון האופנוע, שמעה צעקות וקללות, הסתובבה והבחינה בנאשם פונה לקובי. על כן, ירדה מהאופנוע, ניגשה לנאשם והסבירה לו שהיא כתבה את הדו"ח. בהמשך, החל ויכוח בין השניים במהלכו התקרב הנאשם לפקח והיא משכה אותו לאחור. הפקחית מוסיפה שמדובר בארוע שהתרחש במהירות, וכן שהבחינה בנאשם מניע ידו לכיוון הפקח בתנועת דקירה כש"משהו שחור" בידו אך אינה יודעת מה טיבו של החפץ ואם מדובר בסכין. (פרו', עמ' 9, ש' 29; עמ' 10, ש' 19; עמ' 13, ש' 1). עם זאת שוללת גרסת הנאשם שמדובר בעט- "אני זוכרת שחור, לא עט, בטוח לא עט. אני ראיתי רק שחור" (פרו', עמ' 13, ש' 15; פרו', עמ' 13, ש' 13). בהמשך מספרת, שהנאשם עזב ושב בחזרה, ניסתה לשוחח אותו ולשכנעו להתנצל אך הנאשם סירב, אמר לה שהפקח לא יישן בלילה ואף צעק דברים דומים לעברו. מאשרת שהנאשם ביקש לדעת מיהו מנהלו של הפקח.

תמצית פרשת הגנה

9. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם. כפי שהבהרתי בפתח דבריי, במהלך חקירתו, הודה הנאשם בכך שקילל ואיים על המתלונן (פרו', עמ' 21, ש' 11-12, ש' 20-22, ש' 29). עוד אישר שהתקרב לעבר הפקח בתנועת נפנוף וכי הפקחית משכה אותו לאחור ואף הוסיף ש"עשתה את הדבר הכי טוב בזה שאמרה לי ללכת לאוטו ולהתרחק" (פרו', עמ' 21 ש' 4) "כדי שלא נגיע למגע עם ידיים, לאלימות פיזית, שלא ארביץ ולא אניב" (עמ' 22, ש' 17). את הרקע להתנהלותו תולה בהתנכלות מצידו של הפקח בשל משקעי עבר. לדבריו התייעץ עם הפקחית על הגשת ערעור על הדו"ח, הפקח התערב בעניין לא לו ואף הזהיר את הפקחית שלא תסייע לו, אחרת ידאג שתפוט. התנהלות הפקח גרמה לו להתרגז ולהתפרץ.

10. דברים דומים נטענו מצידו של הנאשם ביחס לטענת הפקח שהחזיק בסכין. לדבריו, בעבר האשים אותו הפקח אשמת סרק שהחזיק בסכין, וגם בארוע הזה משקר בעניין זה. עוד תמה כיצד הפקחית ועדי ראיה רבים שהיו במקום לא הבחינו בסכין וחזר על כך שהפקח "מחפש" אותו. (עמ' 22, ש' 10).

11. הנאשם לא חלק על כך שהחזיק חפץ בידו אך טען שלאחר הויכוח עם הפקח, ניגש לרכבו ונטל עט על מנת לרשום את פרטיו. כשעומת בחקירתו הנגדית עם העובדה שמכיר את הפקחים היכרות מוקדמת ועל כן לא היה נחוץ כלל רישום פרטים, הסביר שרצה לשאול את הפקחית למי לפנות כדי להתלונן על הפקח. לאחר שהודגש בפניו שאף הפקחית שללה האפשרות שהחזיק בעט, הסביר שוב שהודה בכל שיוחס לו ומתנצל על מעשיו אך בסכין לא החזיק "אם הייתי עם סכין, הייתי אומר טעיתי. מה הבעיה להודות בסכין? אני כבר הודיתי בהכל ולא אודה במשהו שלא עשיתי" (עמ' 22, ש' 7-8).

דין והכרעה

12. לאחר סקירת עדויות הצדדים, ונכח הודאתו של הנאשם במירב המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, דומה שהמחלוקת בין הצדדים צרה ונוגעת לשני עניינים, האחד טיב החפץ שהחזיק הנאשם בידו, האם אכן החזיק חפץ חד דמוי סכין כטענת המאשימה או שמא עט בהתאם לגרסתו. השני, במידה שאקבע כי אכן היה מדובר בחפץ חד בעל להב, האם מדובר ב"סכין" כהגדרתו בחלופות סעיף 184 לחוק. עוד חולק ב"כ הנאשם, בסיכומיו, על כך שדבריו של הנאשם לפקח כי לא ישן בלילה, מגבשים עבירת איומים.

מה החזיק הנאשם בידו?

13. הנאשם לא חלק בעדותו על השתלשלות העניינים כפי שמתוארת ע"י המאשימה, לפיה, הבחין בדו"ח, צעק וקילל את הפקח, משניגשו אליו הפקחים והחלו חילופי דברים, ניגש לרכבו וחזר כשהוא נושא חפץ, נפנף בחפץ בידו, הורחק פיזית ע"י הפקחית, עזב את המקום וחזר מספר דקות לאחר מכן, ואמר לפקח שלא ישן בלילה.

14. עוד אין מחלוקת, שלאחר דין ודברים בינו לבין הפקח, ניגש לרכבו ושב כשהוא מחזיק בידו חפץ (ראה עדות

הנאשם עמ' 21, ש' 16). מה הוא אותו חפץ? מעדותו של הפקח קובי, שהינה העדות המרכזית לענייננו, עולה בוודאות שמדובר בחפץ בעל להב, לדבריו סכין. (פרו', עמ' 4 ש' 24-22 ועמ' 5 ש' 29). הפקח אישר שלא ראה את ידית האחיזה של הסכין אלא את הלהב עצמו, אותו תאר במבנה משולש באורך אצבע. עוד נטען שהנאשם התקרב אליו עם ידו בתנועה חדה. הפקחית טלי מאשרת אף היא בעדותה שהבחינה בדבר מה בצבע שחור בידו של הנאשם אך אינה יודעת אם מדובר בסכין או אולר. עוד מספרת שהנאשם קרב אל הפקח בתנועת דקירה עד שנאלצה למושכו לאחור. שני עדי התביעה שוללים מכל וכל גרסת הנאשם שהחזיק בעט.

15. כידוע, במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. לאחר שבחנתי עדויות הצדדים, ראיותיהם ומכלול הנסיבות, שוכנעתי כי יש לאמץ את גרסת המאשימה, באופן המאפשר קביעת ממצאים לחובת הנאשם במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, בכלל העבירות המיוחסות לו.

16. מצאתי ליתן אמון בעדויות הפקחים, אשר הובאו לפניי, כשבמירב הפרטים המהותיים השלימו האחת את רעותה, ותאמו בנקודות רבות אף את גרסת הנאשם. התרשמתי מהפקח קובי כאיש מקצוע העושה מלאכתו נאמנה. מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום הייתה מוצדקת מאחר שהנאשם פנה אליו ישירות בקללות וגידופים וכן כי התלווה לפקחית. יתר על כן, עדותו על קורות האירועים תואמת בנקודות רבות את גרסת הנאשם, למעט בשאלת טיב החפץ שהאחרון החזיק בידו. לא מצאתי להטיל כל ספק בעדות הפקח, לפיה הבחין בחפץ בעל להב דמוי סכין בידו של הנאשם. הפקח עמד בסמוך לנאשם, הנאשם קרב את ידו האוחזת בחפץ לעברו בתנועה הדומה לתנועת דקירה ומכאן שהייתה לו אפשרות לבחון מקרוב מהו החפץ בו החזיק הנאשם. יתר על כן, הפקח אישר שלא הבחין בידית החפץ אלא רק בלהב. עמידתו בסמוך לנאשם וכוונת הנאשם בתנועותיו לפגוע בו באמצעות החפץ שבידו, מעניקה לפקח יתרון של קשר עין וקירבה פיזית לנאשם, הן על הפקחית, שעמדה ככל הנראה מצדו של הנאשם או מאחוריו והן על אחרים ששהו בקרבת מקום.

17. אכן נראה שקיימים משקעי עבר מסוימים אצל הפקח ביחס לנאשם אך כפי שהבהיר מדובר באירוע ישן ביותר, ומאז פגש בנאשם שהתייחס אליו באופן שירותי ונאות במקום עבודתו. הפקח סיפר על אירועי כתב האישום כהווייתם והוסיף בכנות שלו היה מדובר באלימות מילולית בלבד בדמות דברי גידופים ואיומים, יכול שהיה עובר לסדר היום ולא מתלונן על הנאשם, אלא שפעולת האיום כלפיו מצד הנאשם כשסכין בידו, הינה אירוע חריג ביותר ועל כן פעל כפי שפעל, ולמותר לציין, שהצדק עמו.

18. לא התרשמתי כלל ועיקר שהפקח בדה מליבו עובדת החזקת הסכין ע"י הנאשם כדי להרע לנאשם אלא שסיפר את אשר ראה, לא יותר ולא פחות.

19. **עדויות של הפקח מחוזקת במספר ראיות נוספות:** הראשונה, עדותה של הפקחית שאמנם לא הבחינה בסכין או בחפץ בעל להב אלא בדבר מה בצבע שחור שאחז הנאשם בידו, אך שללה מיניה וביה את גרסתו שמדובר בעט. כמו-כן, מתארת את התנועה שביצע הנאשם לעבר הפקח, בעודו מחזיק את החפץ בידו, כתנועת דקירה המתיישבת עם טיב החפץ שתיאר הפקח.

20. לכך אוסיף עובדה משמעותית נוספת, והיא חזרתו של הנאשם לרכבו במהלך הוויכוח. כאמור, בתחילתו של האירוע צועק הנאשם על הפקח ומאיים עליו, בשלב מסוים, לכאורה ללא כל הסבר, ניגש לרכבו וחוזר עם אותו חפץ בידו. רצף התנהלותו האלימה טרם ניגש לרכב, והתקרבותו לפקח בתנועת דקירה מיד ובסמוך לנטילת החפץ מרכבו, מעידה אף היא על טיב החפץ בו הצטייד הנאשם במהלך האירוע האלים אותו יזם וניסה להסלים, ומלמדת שאכן היה מדובר בחפץ חד שהוחזק לצורך ביצוע פעולה פיזית אלימה.

21. אני דוחה את גרסת הנאשם שמדובר בעט. ראשית, נתתי אמון בעדויות הפקחים ששללו גרסה זו. שנית, טענתו שנטל את העט מרכבו לצורך רישום פרטים אינה מתקבלת על הדעת. הנאשם שינה גרסאותיו בעניין זה מספר פעמים. בחקירתו במשטרה (ת/1) הסביר שביקש לרשום פרטים **"כדי להגיש ערעור לבטל את הדו"ח"** (שם, עמ' 2, ש' 7-8). בעדותו בבית המשפט מסר גרסה כבושה, לפיה פנה לפקחית בבקשה להגיש ערעור לביטול הדו"ח, הפקח התערב ואיים עליה שתפוטרו אם תסייע לנאשם ועל כן ביקש להתלונן עליו (פרו', עמ' 17 ש' 13-18 ועמ' 19 ש' 12-8). הנאשם חזר על דבריו, לפיהם נטל עט מרכבו כדי לרשום פרטי הפקח מספר פעמים, גם לאחר שעומת עם גרסתו בחקירה (פרו', עמ' 21, ש' 18-23). ומשהובהר שמכיר שני הפקחים היטב, שינה טעמו וטען כי ביקש פרטי מנהלו של הפקח. למותר לציין שגרסה זו אינה מתיישבת גם עם טענתו שהסיבה לחזרתו הנוספת לזירת האירוע הייתה לצורך קבלת פרטים, הרי ביקשם, בהתאם לעדותו, כבר קודם לכן.

22. כך או אחרת, גרסת הנאשם, לפיה הפקח חרג מסמכותו והתערב בנושא ביטול הדו"ח ואף הילך אימים על הפקחית, הינה גרסה כבושה שלא בא זכרה בעת חקירתו במשטרה. עדותו בעניין זה רצופה סתירות ואינה מתיישבת עם חלק מדבריו בעדותו.

23. יתרה מזו, הנאשם הודה בחקירתו הנגדית שמסר גרסה שקרית לשוטרי, וניסה להמעיט בתיאור האירוע בפני השוטרי או בלשונו **"אמרתי בקטנה אבל אני מסכים ניסיתי לעדן את זה"** (פרו', עמ' 20, ש' 17, ש' 15, ש' 20), עוד אישר שניסה לגלגל חלק מהאשם לפתחו של המתלונן, **"ניסיתי לעדן את זה בזה שאמרתי שהיה ויכוח וכל אחד הלך לדרך שלו"**. (פרו', עמ' 20, ש' 22). אמנם לא חזר בו מגרסתו, לפיה לא החזיק בסכין אך עיננו הרואות, כי ברצותו חוטא לאמירת אמת ולהצגה נכונה של התרחשות הדברים.

24. לא נעלם מעיניי שלא נעשה כל ניסיון, אם בשטח, עת חזר הנאשם למקום האירוע, ולאחר מכן בעת חקירתו, לבצע חיפוש ברכב לצורך איתור החפץ. כמו כן, לא ברור מדוע לא חקרו השוטרים עדים נוספים שנכחו בארוע כשעולה מעדות הנאשם שהמקום היה הומה אנשים. אכן, ככלל רצוי לפרוס בפני בית המשפט את כל הנתונים הרלוונטיים העשויים לסייע להגיע לחקר האמת, אך בענייננו, כשראיות התביעה נשענות על שני עדים מהותיים שהיו מעורבים באופן ישיר באירוע, לא מצאתי במחדלי חקירה אלו כדי לפגום במשקל הראייתי של הראיות שהונחו בפניי.

25. הדברים נכונים גם לגבי אפשרות החיפוש ברכבו של הנאשם. בעניין זה אקבל טענת המאשימה שבעת שובו של הנאשם לזירת האירוע, לא נכחו במקום שוטרים ולראיה הנאשם הלך כלעומת שבא, מבלי שאיש פנה אליו. ביחס לחיפוש אפשרי בעת הגיעו לתחנת המשטרה, אכן מדובר במחדל, אך יש לציין פער זמנים מסוים בין האירוע לשעת חקירתו וכן כי הנאשם לא הגיע ברכבו לחקירה (סיכומי ב"כ הנאשם, עמ' 29, ש' 4).

26. אשר על כן, לאחר בחינת העדויות הרלוונטיות, מצאתי לקבוע שהנאשם החזיק בידו חפץ חד בעל להב, ואני דוחה גרסתו שהחזיק בעט.

האם החפץ החד בו החזיק הנאשם הינו סכין?

27. "סכין" - מאי משמע? סעיף 186(א) לחוק מלמדנו כי "**המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיק למטרה כשרה**" יורשע בעבירה של החזקת סכין שלא כדין. בסעיף 184 לחוק מפורטות שתי החלופות להגדרת הכלי כ"סכין" כהאי לישנא "**כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך**".

28. ב"כ הנאשם טען במסגרת סיכומיו, כי אין די בקביעה שעסקין בכלי בעל להב כדי להיכנס בגדרי ה"סכין" כמשמעותו בחוק. כך יכול הנאשם לאחוז בחפצים אחרים תמימים, בעלי מאפיינים של סכין, כדוגמת סכין לפתיחת מכתבים.

29. עוד סבור שמשווגדר "סכין" בהתאם לאורך להבו והתאמתו לדקור או לחתוך, לא ניתן להכריע בשאלה זו מבלי בחינה בלתי אמצעית של החפץ שבמחלוקת. יתר על כן, לשיטתו, בחינה זו צריכה להיעשות רק ע"י עד מומחה, בהתאם למבחני השימוש וההתאמה שנקבעו בפסיקה, ולא ניתן להסתפק בעדות עד ראיה. עוד הוסיף, שבחינה נסיבתית של טיב החפץ אפשרית רק על סמך תוצאות שימוש בו, המלמדות על כוחו לחתוך או לדקור.

30. זהו המקום לציין, שמרבית טיעוניו של ב"כ הנאשם נוגעים לבחינת החלופה השנייה של הגדרת ה"סכין" ככלי "שסוגל לדקור או לחתוך". כך מבחן ההתאמה הבוחן את מידת ההתאמה הפיזית של הכלי לתכלית דקירה או חיתוך, ומבחן השימוש בו (ראו ע"פ (מרכז) 6359-06-15 **מדינת ישראל נ' אחמד אבו שנב** (מיום 15.03.16)). כך, כשמדובר בכלים בעלי קצוות וחודים קהים או כלים מאולתרים (מקרה אבו שנב), לא ניתן להגיע למסקנה בעניינם מבלי לראותם ולבוחנם.

31. אלא שבעניינו התשובה לשאלה חדה (בתרתי משמע) וברורה. משקבעתי שמדובר בחפץ חד בעל להב, אין צורך להוכיח באופן מוחשי וממשי כי סוגל לדקור או לחתוך, "די בכך שעל פי טבע בריאתו של הכלי הוא נועד לחתוך או לדקור" (ע"פ(ב"ש) 7414/06 מדינת ישראל נ' ביתן ישראל (מיום 31.10.2007)). ה"להב" על פי טיבו הינו החלק המשוון והמושחז של הסכין, ולא בכדי הסתפק המחוקק בהגדרת הסכין באמצעות להבו, שדי בו ללמד על התאמתו לדקור או לחתוך. על כן אין נפקא מינה אם הבחין המתלונן בידית האחיזה של הסכין אם לאו, אלא בלהב עצמו.

32. שונים הם פני הדברים ביחס לכלים אחרים חסרי להב במובנו הקלאסי המחייבים בחינה מעמיקה של התאמתם להגדרת ה"סכין", ועל כן יצרה הפסיקה מבחני עזר בדמות מבחן ההתאמה ומבחן השימוש, אלא שאין זה מענייננו במקרה שבפניי.

33. לענין חובת הצגת החפץ גופו כראיה, מאבחנת ההלכה הפסוקה בין שני מצבים על פי "תכלית ההוכחה": מקום שתכלית ההוכחה היא לעצם קיומו של החפץ, צורתו או תכונותיו, לא חל "כלל הראיה הטובה ביותר" וניתן להוכיחו באמצעות ראיה משנית כגון צילום או תיאור באמצעות עד ראיה. מקום שתכלית ההוכחה - תוכנו של המסמך, לא ניתן להוכיחו מבלי להציגו.

יפים לענין זה דברי המלומד י.קדמי, המאבחן בין חובת תפיסת החפץ לצורך בחינת טיבו לבין בחינת תוכנו:

"כלל, כאשר 'חפץ' משמש כראיה- ראוי ורצוי להציג אותו גופו בבית המשפט, ולא להסתפק בהבאת ראיה 'משנית', לאמור: צילום, ציור או תיאור מילולי של אותו חפץ מפי עד שראה אותו וכיוצא... אף על פי כן, הכלל הוא, שהצגת החפץ גופו הינה אך רצויה (ואפילו רצויה ביותר) אולם אינה הכרחית... ובמה דברים אמורים? - כל עוד מבקשים להוכיח את עובדת קיומו של החפץ או את צורתו, מבנהו ותכונותיו וכיו"ב המתייחסים ל"טיבו" של החפץ, למעט- את תוכן ה'כתוב' עליו.. כאשר מבקשים להוכיח את 'תוכנו של המסמך' - חל כלל הראיה הטובה ביותר". (ראה י.קדמי, "על הראיות", חלק שני, עמ' 680-681).

34. מסקנתנו מתחדדת כשמוסיפים לטיב הכלי את השימוש שעשה בו הנאשם. כזכור, הנאשם נטל את החפץ מרכבו במהלך ויכוח עם המתלונן, ושב ונופף בו לעבר המתלונן בתנועת דקירה באופן מאיים. בנסיבות אלו, גם אם היינו הולכים כברת דרך לטובת הנאשם ומניחים לטובתו שהחזיק בחפץ תמים בעל להב, השימוש שעשה בו לצורך איומים פיזיים על אחר, מאיינים את כשרותו. מסקנה זו לא תשתנה גם אם היה מחזיק באולר שברגיל החזקתו כשרה וגם אם היה מחזיק מברג, משור או שבר בקבוק, סכין לפתיחת מכתבים, ואף, בנסיבות מסוימות, עט.

יפים לענין זה לדברי כב' הנשיא זוסמן (כתוארו אז) בע"פ 187/76 **מדינת ישראל נ' אסרף** פד"י לא(1) 152-153 שם בחן את התכלית החקיקתית של הגדרת "**נשק קר או חם**" והאם ניתן להכיל תחת קבוצה זו גם חפצים 'תמימים' במהותם כלשונו, אשר יכולים להפוך לנשק קר, אך מסקנתו יפה גם לענייננו:

"אמור מעתה, כל כלי או מכשיר (מחוץ לנשק חם) העלול להמית או לחבול הוא בחזקת נשק קר, בין אם יוצר לצורך כך, כמו פגיון, ובין אם לא יוצר לצורך כך, אבל מחזיקו הועיד אותו למטרה מזיקה, ולכן נשא אותו בשעת מעשה. כזה כן זה עלול להשחית, ולענין הסכנה הנשקפת לציבור מנשיאתם בידי העבריינים, אין נפקא מינה בין השניים"

והוסיף שם:

"אולר-כיס או סכין גילוח בוודאי שלא נוצרו על ידי מייצריהם כדי לשמש נשק לחימה..דעתי היא, כי לענין זה אין נפקא מינה בין מכשיר שסוגל בנוהג הבריות לשמש כנשק, לבין מכשיר שרק הועד, במקרה מסויים, אד הוק, על ידי מחזיקו לביצועה של חבלה"

ועוד השווה בענין זה ע"פ 194/94 **מדינת ישראל נ' בסנו** תק-על 2545 (2) 95 שם נקבע כי אגרול ושרפרף, ששימשו לתקיפת אישה, נכללים במונח "נשק".

אף בנוגע להכללת חפצים שונים תחת הגדרת "סכין" נדונו בפסיקה מקרים שונים של החזקה או שימוש בכלים שונים ומשונים שייעודם הראשוני אחר, אך הוגדרו, לאחר בחינה, כ"סכין":

כך בעפ"א(נצ') 187/08 יהונתן משה דוד נגד מדינת ישראל, מיום 8.7.2008, התברר ערעורו של אדם שהורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות באמצעות שבר בקבוק זכוכית ובית המשפט סבר כי מדובר בכלי העונה על הגדרת "סכין" בהתאם לחוק והרשיעו בעבירה זו.

כך בת"פ 4385/08 (ראשל"צ) מדינת ישראל נ' שמעון אבקסיס מיום 12.4.11, בגדרו חקר כב' השופט ארניה השאלה האם מברג יכול לשמש כ"סכין" כמשמעותו בחוק ומשיב על כך בחיוב. אפנה גם לכלל האסמכתאות המובאות בפסק הדין.

וכך בב"ש 1434/07 (חיפה) מדינת ישראל נגד פריד אסדי מיום 1.2.2007 שם סבור כב' השופט קוטון כי מספרים יכולים להכנס, אף הם, תחת הגדרת "סכין".

35. סיכומי של דבר, הנאשם החזיק בידו כלי בעל להב שהינו "סכין" כהגדרתו בסעיף 184 ו-186(א) לחוק, ועשה בו שימוש בכוונה לאיים על המתלונן. טענתו כי מדובר בעט נדחתה על ידי. בפרפרזה לפתגם האמריקאי המפורסם "**אם זה נראה כמו ברווז, הולך כמו ברווז ומגעגע כמו ברווז הרי זה כנראה ברווז**", הרי אם זה נראה ככלי בעל להב, נאחז כסכין, ומונף כסכין - הרי זהו סכין.

36. עיינתי באסמכתאות הפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם, ואינני סבורה שניתן ללמוד מהם היקש. כך במקרה אבו שנב, עניין לנו עם כלי מאולתר נטול להב, שנבדקה יכולתו לדקור או לחתוך, וכך בת"פ 15-05-42555 (בימ"ש רמלה) מדינת ישראל נ' בן עמי, שם שלל הנאשם החזקת כלי כלשהוא, וזוכה נוכח מחדלים בשרשרת מוצג. השימוש שנעשה בסכין בענייננו מאבחנו אבחנה ברורה גם מפרשת בן חיים (רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל 6.3.12)).

37. באשר לטענת ההגנה שדברי הנאשם לפקח לפיהם "היום בלילה אתה לא תישן" אינה מגבשים עבירת איומים כהגדרתה בסעיף 192 לחוק, דין טענה זו להידחות. אמירותיו של הנאשם לא נאמרו בחלל ריק אלא כהמשך להתנהלות אלימה מצידו כלפי הפקח. הנאשם חזר לזירת האירוע, ככל הנראה במטרה להתעמת עם הפקח, לא שעה להפצרות הפקחית להתנצל בפניו, איים בפניה שהפקח לא יישן בלילה, וחזר על דבריו גם בנוכחות הפקח. הנאשם אישר בעדותו אמירת הדברים ולא הציג הסבר מניח את הדעת לאמירת דברים אלו אלא כדברי איום. מעדות הפקח עולה כי גרם לו לחשש ופחד במהלך כל המפגש ביניהם, ודי לי בכל אלו כדי לקבוע שביצע גם במעשה זה עבירת איומים.

38. למותר לציין, שהנאשם הודה בביצוע עבירת איומים כלפי הפקח כמפורט בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, כך שאין בזה כדי להעלות או להוריד.

39. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיעה את הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

א. **איומים- עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.**

ב. **החזקת סכין- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק הנ"ל.**

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ו, 14 אפריל 2016, במעמד הצדדים